

[Statsministeren.]

den, således at det byggeri, der først gøres frit, er den billigste del af byggeriet. Vi har nemlig den opfattelse, at de boligsøgende, der er hårdest ramt af den boligmangel, der endnu er til stede, er de dårligst bemidlede, de unge, og tilflytterne. Derfor må det være rigtigt at give den gradvise ophævelse af byggerestriktionerne det perspektiv, at det er den forholdsvis billigste del af byggeriet, der først gøres frit. På længere sigt er det jo klart, at de nye linjer i byggepolitikken har et perspektiv, idet de sigter imod byggeriets frigørelse, restriktionernes ophævelse. Vi ønsker mere frihed, større konkurrence i byggeriet. Jeg har indtryk af, at det ikke er et perspektiv, der rejser nogen uenighed mellem regeringen og den højre side af salen, men jeg må selvfølgelig tilføje, at ud fra regeringens synspunkt er det vigtigt, at der bibeholdes et socialt betonet almennyttigt byggeri.

Ud over denne fremstilling af perspektiverne i de nye linjer i boligpolitikken skal jeg ikke gå nærmere ind på problemerne og ikke gentage, hvad jeg sagde ved første behandling. Når det ærede medlem hr. Erik Eriksen siger, at han ønsker et materiale om byggeproblemerne, så kunne det jo være rart at vide, hvilke spørgsmål dette materiale skulle omhandle. (*Erik Eriksen*: Det har vi spurgt om!). (*Axel Kristensen*: Der er ikke givet et svar. Ikke ét!). Nej, men jeg har forstået på en ordveksling, jeg overværede mellem den højtærede boligminister og det ærede medlem hr. Axel Kristensen, at der er et svar på vej.

Der var en enkelt bemærkning, som den ærede ordfører for venstre gjorde, der interesserer mig. I sin fremstilling af egne gode gerninger mente det ærede medlem, at han kunne tælle 1954 med blandt sine boligbyggeresultater, og det erkender jeg at der er noget rimeligt i. I hvert fald må en del af det byggeri, der blev færdiggjort i 1954, være sat i gang eller planlagt eller givet tilladelse til i 1953. Når jeg interesserer mig for bemærkningen, er det imidlertid, fordi jeg erindrer voldsomme debatter i det høje ting i 1954, hvor den socialdemokratiske boligminister, Kjærboel, ikke blev mildt behandlet, men fik læst og påskrevet af de ærede medlemmer fra venstre og de konservative, fordi han havde sat

så meget byggeri i gang, som var blevet realiseret i 1954. Jeg håber, at fhv. minister Kjærboel overværer denne diskussion, og at han glæder sig over den måde, hvorpå han nu blev fritaget for dette ansvar.

Tal vil vi som sagt høre mange af. Jeg fandt lige et enkelt frem. Hvis vi tager det samlede byggeri igennem de sidste 5 år — altså ikke boligbyggeriet alene, men også erhvervsbyggeriet og alle de andre former for byggeri — vil vi finde, at det i løbet af 5 år er forøget med 100 pct. Jeg tror dog, det er en stigningstakt, som i hvert fald må påkalde respekt. Dermed har vi som sagt ikke villet fremhæve, at der bygges nok. Det er regeringens opfattelse, at boligbyggeriet yderligere må forøges i de kommende år, og det er altså det, vor boligpolitik tager sigte på.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen fandt det forkert, hvis vi fra socialdemokratisk side forsøgte at konstruere modsætningsforhold de socialpolitiske problemer vedrørende, som ikke eksisterer længere, idet den modsætning, der jo givetvis tidligere har været mellem den socialdemokratisk-radikale side i salen og venstre og de konservative, i hvert fald for venstres vedkommende ifølge det ærede medlem hr. Erik Eriksen skulle være modereret, måske helt fjernet. I mine bemærkninger i morges lå der ikke noget som helst forsøg på at skabe modsætninger, men jeg tror, det er rigtigt, at vi, der repræsenterer de partier, der har ført det sociale fremskridt i vort skjold, når vi går ind i dette kommissionsarbejde, ganske klart præciserer vore forudsætninger, ikke for at skabe modsætninger, men måske for at skabe klare forudsætninger for kommissionens arbejde og dermed forhindre, at et frugtbart arbejde kan gå i stykker, fordi man måske ikke har været klar over, hvorledes det lå. Og det ligger sådan, at vi fra vor side, som socialministeren sagde det, må forlange, at denne kommission ikke bliver nogen sovepude, og at ethvert socialpolitisk initiativ kan tages, medens kommissionen sidder, og at den ikke må forsinke, forhindre eller forringe noget socialt gode her i landet. Jeg kan ikke se, der er noget forkert i, at vi understreger disse forhold, og hvis man fra de ærede partier til højre i salen vil sige: ja, men det er vi ganske enige i, så så meget